

‘Slim, hartverscheurend en verslavend.’

— Miranda Cowley Heller

**HOLLY
BRICKLEY
BITTER
ZOET**

X
ANDER

ROMAN

Sara Smile

Ik zat mee te zingen met een of ander suf nummer en hij betrapte me. Het was 2000, dus dan kan je kiezen uit eindeloos veel ziellose hits – waarschijnlijk van een boyband, of een tienermeisje in een croptop, of een gespierde man die bijna niet meer door zijn neus kon ademhalen. Ik stond bij een bar te wachten op mijn drankje en was een beetje afwezig; ik had helemaal niet door dat ik zong, totdat zijn glimlach de periferie van mijn gezichtsveld binnendreef. Ik kon wel door de grond zakken.

‘Vreselijk nummer,’ zei ik op een geforceerd nonchalante toon. ‘Maar het is zo’n oorworm.’

We kenden elkaar vaag, zoals je mensen kent van je studie zonder dat je ooit aan elkaar voorgesteld bent of een gesprek met ze hebt gevoerd. Joey, noemden ze hem, hoewel ik op dat moment besloot dat de kinderlijke vorm van die naam niet bij hem paste; daar was hij te lang voor, om maar eens wat te noemen. Hij plantte een elleboog op de bar en zei: ‘Kan een oorworm wel zo verschrikkelijk zijn als het echt een oorworm is?’

‘Ja.’

‘Maar het doet precies wat het moet doen,’ zei hij. ‘Het is doeltreffend. En aanstekelijk.’

‘Dick Cheney is ook doeltreffend,’ zei ik. ‘De nazi’s waren aanstekelijk.’

Daar had je die grijns weer.

De barman schoof een biertje mijn kant op en ik pakte het dankbaar aan en drukte het koude glas tegen mijn jukbeen. Het liedje eindigde en de leegte werd opgevuld met geluiden uit de bar: ijs dat

geschud werd in iets van metaal, het geklik van sjoelschijven, een stel dat aan de bar zat en boze dingen riep naar een tv die boven het hoofd van de barkeeper hing. Joe bestelde een drankje en begon wat verfrommelde bankbiljetten uit de zak van zijn spijkerbroek te vissen. Ik wilde net teruglopen naar mijn plek toen ‘Sara Smile’ van Hall & Oates begon te spelen en hij even kreunde.

‘Zo’n perfect nummer.’ Zijn hand schoot in de bos donkere krullen boven op zijn hoofd en klauwde toen langs zijn wang omlaag terwijl hij stond te luisteren.

Hall & Oates! Ik was gek op Hall & Oates! In die tijd zag je ze nog zelden in een jukeboxselectie – een band met een jarentachtigsound die de meeste mensen die ik kende fout vonden, te recent om al gerecycled te worden, al zou dat niet lang meer duren. Ik leunde tegen de bar naast hem en luisterde naar het prachtige, zwoele eerste couplet.

‘Weet je,’ zei ik, want ik kon me niet inhouden, ‘ik zou dit een perfecte track noemen, een perfecte opname. Maar geen perfect nummer.’ Ik merkte dat hij het al wel zo’n beetje snapte, maar toch legde ik het uit, met zoveel details dat je zou denken dat ik het over een veel gecompliceerder concept had: ‘Een perfect nummer heeft een sterker geraamte. Teksten, akkoorden, melodie. Het kan anders worden gespeeld, anders worden geproduceerd en blijft dan toch in bijna alle gevallen geweldig. Neem “Both Sides Now”, als je het me vergeeft dat ik zo’n meisje ben dat in een bar begint over Joni Mitchell – elke zanger, of hij moet wel echt heel slecht zijn, kan een cover maken van dat nummer en dan verga je nog steeds van het kippenvel, toch?’

Ik ging er al van uit dat hij het nummer zou kennen, en hij knikte snel. ‘Helemaal waar.’

Ik bukte om niet klem te komen zitten onder de oksel van een lange man die een drankje aangereikt kreeg van de barman. Joe’s ogen bleven op me gericht, als spotlights, dus ik ging door. ‘En kijk, kun jij je voorstellen dat “Sara Smile” door iemand anders wordt gezongen dan Daryl Hall, precies zoals hij het zong op die specifieke dag?’

Joe spitste zijn oren. Daryl Hall antwoordde met een lange, elegante riff.

Ik hield mijn vinger in de lucht en volgde de melodie. ‘Hoor je? Die riff van hem is gewoon het mooiste van dat hele couplet. Een geweldig nummer – en ik heb het dan natuurlijk over de poprockwereld – kan nog beter worden door een riff of het wordt erdoor verpest. Maar het kan niet afhankelijk zijn van een riff.’

Joe keek niet zelfvoldaan of verveeld, wat normaal gesproken de reacties waren als ik losging over dit onderwerp. Hij gaf me geen preek over dat alles relatief is terwijl hij aanhalingstekens maakte met zijn vingers bij de term ‘goede muziek’. Hij pakte gewoon zijn flesje Budweiser, hield het aan zijn lippen en nam een slok.

De lange man naast ons gaf hem een klap op zijn schouder en Joe’s ogen lichtten op van herkenning, dus zo te zien waren we uitgepraat. Maar voordat ik weg kon lopen, draaide hij zich om. ‘Hoe heet je ook alweer?’ Hij keek me nogal ernstig aan met half dichtgeknepen ogen, alsof ik een splinter was die hij met een pincet wilde verwijderen.

‘Percy,’ zei ik. ‘Doei.’

Ik liep terug naar het tafeltje in de nis waar mijn kamergenootje en haar vriend een feestje aan het plannen waren waar ik geen zin in had. ‘Hèhè,’ zei Megan toen ik tegenover hen op het houten bankje schoof. ‘Denk je dat één zo’n fles SKYY genoeg is? En dan mixers en een vaatje?’ Ze liet me een geeltje zien dat ze in haar agenda had geplakt. ‘Dat zou vijftig dollar de man zijn. Tenzij we Red Bull doen als mixer.’

Megan studeerde kunstgeschiedenis, maar werd het gelukkigst van simpele rekensommetjes. Ik tolereerde haar ordelijkheid door me kleine daden van rebellie te veroorloven: losgeschroefde tandpastadopjes, te laat betaalde telefoonrekeningen – allemaal perfect afgemeten om een innerlijke drang tot chaos te bevredigen zonder onze vriendschap op het spel te zetten, die belangrijk voor me was, al was het maar omdat vriendschap iets zeldzaams was; als een lelijke diamant.

‘Ik zeg net tegen Trent dat we hebben afgesproken om niet de hele wereld uit te nodigen,’ zei ze terwijl ze een slokje van haar cosmopolitan nam en haar vriendje veelbetekenend aankeek. Arme Trent. Ik had verwacht dat ze inmiddels al uit elkaar zouden zijn.

‘Komt Joey Morrow ook?’ vroeg Trent aan me, met een schuin oog op Megan gericht. Toen ik mijn schouders ophaalde, drong hij aan: ‘Maar je stond net toch aan de bar met hem te praten? Hij zit bij me met economie.’

Megan draaide zich om en keek onze nis uit. ‘O, hij – Joey en Zoe die van Bowie houden. Ja, die zijn cool.’

Ik wist wel dat hij een vriendin had. Ik keek naar hem aan de andere kant van de bar en dacht aan een romcom die ik had gezien op een leeftijd waarop ik helaas nog zeer beïnvloedbaar was. In die film zegt een man terwijl hij verlangend naar de vrouwelijke hoofdrolspeelster staart: ‘Zo’n meisje wordt geboren met een vriendje.’ Bij Joe was het niet de onberispelijke kaaklijn, de hoog opgetrokken wenkbrauwen boven de opengesperde ogen – volgens de definitie van aantrekkelijkheid die ik van dat soort films had geleerd werden die gecompenseerd door zijn haakneus en het spleetje tussen zijn tanden, de te brede schouders op een slungelig lang lichaam. Het zat hem in de manier waarop hij die hoekige ledematen bewoog, alsof die schokkerige energie van hem de voor de hand liggende manier was om ze aan de praat te krijgen. Die relaxte glimlach van hem en die al even relaxte frons, gekweld door een wit soulnummer. Zo’n jongen wordt met een vriendin geboren.

‘Amoebe-alarm,’ mompelde Megan en haar blik schoot over mijn schouder.

Ik voelde een vecht-of-vluchtreactie opkomen, maar draaide me niet om. Ik wist dat ze het had over de medewerkers van Amoeba Music, de legendarische platenzaak in Berkeley waar ik in mijn tweede studiejaar had gewerkt voordat ik overstapte naar het inferieure neefje van Amoeba, Rasputin Music, iets verderop in de straat. Amoeba was een hel geweest, met een massa pretentieuze snobs en één gruwelijke seksuele ervaring. Rasputin was prima maar saai en geen mens had het daar ooit echt over de muziek. Inmiddels werkte ik als serveerster in een restaurant voor twee keer zoveel geld en ik was blij dat ik van al die lui verlost was.

‘Het zijn alleen de studenten maar,’ rapporteerde Megan. ‘Die gast

met die enorme bakkebaarden en nog twee anderen. Geen Neil.'

Natuurlijk niet. Neil zou nooit naar zo'n bar als deze komen, ver van de campus, vermaard omdat ze hier zelfs de slechtst vervalste ID-kaarten accepteerden. Mijn adrenalinestroom kwam weer tot rust.

'Moet je ze niet uitnodigen voor het feest?' vroeg ze met trillende neusgaten. 'Je hebt twee seconden om te beslissen.'

Ik wist het niet precies – want ik had een bloedhekel aan ze, maar ik kon wel met ze praten. 'Oké!' riep ik uit, net op tijd, want de Amoebes liepen langs onze nis zonder ook maar een knikje, laat staan een praatje. Trent floot een lage toon die zich liet uitleggen als medelijden of spot.

Ik herkende ze alle drie van achteren. Als collega's waren we niet hecht geweest; ze waren altijd te druk bezig om zich te bewijzen tegenover de oudere personeelsleden, degenen die ervaring hadden met harddrugs en ingewikkelde leefsituaties in Oakland. Er was ook een incident waarbij de gast met de bakkenbaarden mij had uitgelachen omdat ik The Brian Jonestown Massacre niet kende en ik had gereageerd door hem toe te bijten dat het bij hem 'een en al breedte, maar geen diepgang' was, een opvatting waar ik nog steeds achter stond: muziek was voor die jongens eerder een verzamelwoede, een kluwen kennis in plaats van een bron van vreugde. Maar goed. Een hallo had er toch zeker wel vanaf gekund?

Megan keek me aan en straalde medeleven uit, die ik met dankbaarheid beantwoordde. 'Laten we gewoon alleen voor onszelf Red Bull halen,' zei ik en ze straalde.

Trent begon te hinten dat het tijd was dat zij met z'n tweetjes teruggingen naar zijn appartement, ook al was het pas tien uur en stonden onze namen op de lijst voor een potje sjoelen. Nou ja, ik was er tenminste even uit geweest, dacht ik. En nu hoefde ik in elk geval niet te blijven discussiëren over de voordelen van wodka-mixers. Hij gaf me zijn halfvolle biertje en liep toen achter Megan aan, ons nisje uit. Het was het soort bier dat naar elastiekjes smaakte, maar ik dronk het toch op, snel, me bewust van de tikkende klok, want hoelang kan een meisje in haar eentje in een bar blijven zitten voordat ze monsterlijk

opvalt. Ik veinsde interesse in een gebrandschilderde lampenkap die laag boven de tafel hing.

‘Noem dan eens een liedje dat het allebei is.’

Joe stond voor de nis.

Ik tilde het bierglas omhoog om mijn glimlach te verhullen en dacht snel na. “In My Life” van The Beatles,’ zei ik. ‘En dan de originele versie met die rare versnelde pianosolo van George Martin. Een perfect nummer met een perfect geraamte, plus de context was helemaal goed gezien van ze.’

‘Eh,’ zei hij, zichtbaar teleurgesteld door dit antwoord. Hij schoof op de bank tegenover me. ‘Wat mij betreft waren die dubbele vocals een vergissing.’

Ik sloeg mijn armen over elkaar en probeerde het nummer in mijn hoofd af te spelen.

‘Lennon wilde die effecten per se omdat hij zijn eigen stem zo verschrikkelijk vond,’ zei hij. ‘Maar het is zo’n intiem liedje – we moeten toch eigenlijk het gevoel hebben dat hij alleen is en dat hij het speciaal voor ons zingt?’

‘Het is ook weer niet alsof hij een heel koor achter zich heeft staan,’ zei ik. ‘Het is gewoon John, maar dan vermenigvuldigd.’

‘O, je bedoelt alsof hij meerdere persoonlijkheden heeft?’ Hij lachte. ‘Dat klinkt als het soort bullshit dat een muzikjournalist zou uitkramen.’

Ik begon me af te vragen of hij misschien gelijk had wat dat nummer betrof, maar ik wilde het laatste woord: “Het soort bullshit dat een muzikjournalist zou uitkramen” klinkt als het soort bullshit dat een studentje zou uitkramen.’

Hij keek me aan over de rand van zijn glas en nam glimlachend een slok. ‘Het is wel gewoon een perfect nummer,’ zei hij. ‘En daar gaat het maar om.’

‘O ja?’

We bleven praten en konden niet meer stoppen. De tijd rekte zich uit als taaie karamel. We kozen om de beurt liedjes uit op de jukebox, die het, wonder boven wonder, ook echt deed. De overlap in

onze muzieksmaak werd almaar groter tot hij oneindig begon te lijken: indierock en Elephant 6, de hele jaren zestig, geen gêne over de popliedjes die we óók gewoon goed vonden. Toen we onze drankjes op hadden verdween hij voor een paar desoriënterende minuten en kwam toen terug met een overvolle kan en twee schone glazen, waarna we meteen verdergingen. De nis was als een kamer voor ons alleen, aan drie kanten omsloten door een muur en de hoge houten rugleuningen van onze banken. De rest van de bar – donker en wazig, vol met normale mensen – observeerden we af en toe alsof het van een grote afstand was.

Terloops nodigde ik hem uit voor het feest, maar hij zei dat Zoe's vader dan jarig was. 'Ken je Zoe?' vroeg hij en hij boog zich over de tafel, zijn hoge wenkbrauwen nu ontspannen.

'Nee.' Zoe was een smaakvolle punk – superdun met smalle heupen, een babydoll-shirt en platformlaarzen, gebleekt haar, zwart bij de wortels. Ze waren die herfst samen aangekomen als een eenheid, overgeplaatst naar ons eerstejaarscohort van een universiteit in een buitenwijk, en deden allebei politicologie.

'Ik denk...' Hij keek even naar de mensen aan de bar voordat hij mij weer aankeek. 'Ik denk dat Zoe en ik een perfecte track zijn. We hebben die context nodig – familie, vrienden, onze woonplaats. Maar hoe het precies zit met het geráámte van onze relatie, dat weet ik niet.'

Schuldgevoel, dat was mijn eerste reactie op die mededeling, alsof wat voor probleem hij ook maar had met zijn vriendin op de een of andere manier door mij kwam. Toen laaide er iets van paniek op bij de mogelijkheid dat hij beschikbaar zou zijn, want ik wist dat het dit scenario zou veranderen in iets wat ik niet aankon. Dus krabbelde ik terug: 'Een perfecte track is niet niks! Een perfecte track kan precies zijn wat je nodig hebt! Jij was helemaal kapot van "Sara Smile" voordat ik kwam met mijn geleuter!'

Hij knikte en ging met zijn duimnagel over een paar initialen die in het houten tafelblad waren gekerfd. 'Is ook zo. En ik kan me mijn leven sowieso niet voorstellen zonder haar, dus.' Hij klopte op de tafel alsof het daarmee beklonken was.

Dit luchtte me voldoende op om de paniek te dempen. Ik leunde achterover in de hoek aan mijn kant van de nis, hij in de zijne. Ik staaarde naar de resten bierschuim die aan mijn glas kleefden en dacht na over zijn metafoor: een relatie als een perfecte track. Het had iets heerlijk, dat hij mijn kijk op een popsong tot zoiets emotioneels had gemaakt, zoiets echts. Ik koesterde het als een snoepje.

De lichten in de bar gingen aan, want het was sluitingstijd, en zijn gezicht zag er anders uit in die gloed – er stond iets droevigs en vastberadens rondom zijn ogen, die intens levendig waren. Ik voelde ineens een gapend gat, hoog in mijn borst, alsof er vanbinnen een deur wijd open werd gezet.

Hij schoof naar de rand van de bank en knikte naar een paar jongens bij de deur. ‘Mag ik je een nummer laten horen waar ik mee bezig ben?’

Dus hij was een heuse muzikant. De komende dagen zou ik dit nieuws op me in laten werken en het gesprek van die avond herkauwen in dat nieuwe licht, maar op dat moment was ik verbluft. Zonder iets te zeggen schreef ik mijn adres op een servet en toen stond hij op, stootte zijn hoofd tegen de lampenkap en knoopte zijn aftandse donkerblauwe vissersjas dicht. Ik bleef zitten.

‘Met wie was je hier?’ vroeg hij.

‘O, gewoon met een paar mensen die me tolereren,’ zei ik. ‘Maar die zijn al weg.’

‘Loop anders met ons mee?’

‘Neu,’ zei ik, waarna ik besepte dat ik daar een reden voor nodig had. ‘Ik ga niet om met muzikanten.’

‘O nee? Waarom niet?’ vroeg hij lachend, achteruitlopend op weg naar de deur.

‘Omdat ze me ondraaglijk jaloers maken. ‘Omdat ze me altijd te-leurstellen,’ zei ik, wat ook waar was.

Hij hield het servet in een vuist omhoog. ‘Die uitdaging neem ik aan!’

Ik bleef in de nis zitten tot iemand de verzameling lege glazen kwam ophalen en het verbijsterde gevoel begon om te slaan in ge-

spannen afwachting. Zijn song was vast en zeker middelmatig of verschrikkelijk, maar toch vond ik het heerlijk om na te denken over de mogelijkheden: was het fluisterzacht akoestisch? Of met veel bliepjes en bloepjes? Op weg naar huis kocht ik een stuk pizza dat ik al lopend opat. Het vet droop uit de hoeken van een glimlach die ik vreemd genoeg niet kon onderdrukken.

Somebody Said

De volgende avond gaven we ons stomme feestje. De zaterdag was daardoor een uitputtingslag: een auto lenen, drank kopen, meubels verplaatsen in een poging om onze woonkamer, die eigenlijk mijn slaapkamer was, geschikt te maken om mensen te ontvangen. Megan en ik deelden een tweekamerappartement in een vervallen gebouw met drie appartementen, vier straten ten zuiden van de campus, hoewel de naam op ons huurcontract toebehoorde aan de ex van Megans zus, die er sinds 1994 al niet meer woonde – wat betekende dat onze huur ver onder de marktwaarde lag en ook dat we als de dood waren om de aandacht te trekken van de beheerder en dus nooit klaagden over de niet-functionerende oven, de douche die twintig minuten nodig had om leeg te lopen of het gat achter in de kast waar een dikke boomtak doorheen groeide. Vergeleken met de kamers op campus was het de hemel.

De feestgangers puilden uit door de voordeur, de stoep op. Ik liep de hele avond van het ene naar het andere groepje, lachend om dingen die grappig waren en lachend om dingen die dat niet waren. Ik had een cd gebrand met een perfecte feestmix, maar mensen zetten natuurlijk gewoon op waar ze zelf zin in hadden; tegen middernacht kon ik mijn cd'tje niet eens meer vinden in de lukrake stapels. Ik zag feestjes als werk: het moest nu eenmaal gebeuren. In het eerste jaar was ik lui geweest met socializen; als iemand zijn hoofd om mijn deur stak zei ik nee, en ik had mijn zaterdagavonden doorgebracht met het voeden van een slecht getimede Elvis Costello-obsessie en me geliefd gemaakt bij nul procent van mijn huisgenoten. Maar de verpletterende eenzaamheid die uiteindelijk het gevolg was van deze

aanpak sprak me toch niet zo aan. Sindsdien deed ik alles om alsnog een normaal studentenleven te leiden en ik was trots op wat ik had bereikt: een appartement, één echte vriendschap en een indrukwekkende zwik geërfde cd's.

De dag na het feest ruimden we in korte, katterige etappes op, tot dat Megan een van haar informele yogalessen moest geven. Ik was al een smoes aan het bedenken om hem te kunnen smeren toen ik voetstappen hoorde op onze veranda en het tinnen deksel van onze brievenbus dat dichtklepperde. Ik stapte over de uitgestrekte lichamen.

Op een blanco schijfje dat ik in de brievenbus aantrof, stond 'zonder titel voor percy', met daaronder het e-mailadres van Joe Morrow gekrabbeld. Het was donker op de stoep. Ik kon alleen maar denken: zou hij ons door het raam gezien hebben? Die andere meisjes in glimmende zwarte stretchbroeken, ik in mijn joggingpak?

Toen ik de woonkamer weer in kwam, schonk Megan me een nieuwsgierige blik vanuit haar zonnegroet. Ik mompelde iets over een paper. Ik had haar niet verteld van Joe; ik wist dat ze het zou reduceren tot een saaie verliefdheid. Ik pakte mijn laptop en koptelefoon en installeerde me in de keuken.

Joe's nummer was rustig maar met volledige instrumentatie, een drumcomputer en een zware galm. Een beetje Elliott Smith qua gitaarstijl. De tekst was aangenaam ondoorgrondelijk, met thema's als roddelen ('The night lit up with talk of your talk'), verraad ('Let's both be Judases, see where it takes us') en dreigend liefdesverdriet ('Awoke to the memory of the possibility of the worst').

Ik speelde het nog een keer af. Het was niet beroerd, wat al een enorm wonder was, dat zag ik wel. Zijn zang had een opvallend gemak, alsof hij zijn mond opendeed en er zomaar een mooie, gemangelde waarheid uit rolde. Maar het nummer zelf voelde overdreven doordacht, met moeizame coupletten en een verder niet onaardige melodie die desalniettemin mijn hoofd al weer uit was zodra het nummer afgelopen was.

Na een nog een paar keer beluisteren begon ik aan een e-mail. En toen werd de bel naast zijn schermnaam groen. De yogales was af-

gelopen; de meisjes stroomden onze kleine keuken binnen om hun waterflesjes te vullen. Ik boog me over de laptop, deed mijn best om uit hun luchtruim te blijven, en ging ervoor. Instant messaging was een nieuw medium voor me, maar ik wist genoeg. Bijvoorbeeld dat ik geen hoofdletters moest gebruiken, dat ik cool moest blijven.

ileanpercy: hey

joeymorrow: hey!

ileanpercy: percy hier

joeymorrow: heb je al geluisterd?

ileanpercy: ja het is geweldig!

joeymorrow: bedankt man, ik dacht al dat je het goed zou vinden

ileanpercy: ik wou alleen wel dat het meer een hook had

joeymorrow: maar de coupletten zijn toch best catchy?

ileanpercy:o sorry, maar nee, echt niet – de melodie in de coupletten is supergeneriek.

ileanpercy: en toch op de een of andere manier ook te veel over nagedacht? het klinkt een beetje geforceerd.

joeymorrow: damn

ileanpercy: maar je zang is magisch, joe, en de bridge is prachtig. zo mooi.

ileanpercy: en vreemd genoeg klinkt het niet als een bridge

ileanpercy: het wordt niet ineens heel anders of zo, dezelfde regellengte

ileanpercy: er komt gewoon ineens uit het niets een betere melodie

joeymorrow: bleh ik haat het om bridges te schrijven, dus dit kwam er gewoon zomaar uit

ileanpercy: als dat is wat er gebeurt als er zomaar een melodie uit je komt dan vind ik je talent doodeng

joeymorrow: ha, thanks. jammer dat het maar een bridge is. wie boeit dat nou, een bridge?

ileanpercy: doe niet zo dom. MAAR ik zat te denken... zou

je de melodie van de bridge niet kunnen omwisselen met de coupletten?

ileanpercy: dan zou je een hook hebben om het couplet mee te eindigen

joeymorrow: wat doe ik dan met de coupletten die ik nu heb?

ileanpercy: in de prullenbak? die waren echt saai

joeymorrow: shit dan wordt het een heel ander nummer

ileanpercy: je zou de tekst kunnen houden, alleen die andere melodie gebruiken

joeymorrow: interessant

joeymorrow: ik ben het nu aan het zingen

ileanpercy: ik ook

ileanpercy: volgens mij werkt het, toch?

joeymorrow: kweenie

joeymorrow: ik ga het eens proberen

ileanpercy: top

Bijna meteen na het afmelden drong tot me door dat ik superlullig had gedaan. In plaats van te slapen, die nacht, was ik mijn kant van het gesprek eindeloos in mijn hoofd aan het herzien, een levenslang tijdverdrijf dat ik altijd rationaliseerde als productief omdat de lessen konden worden toegepast op toekomstige gesprekken met mensen, al leek het daar nooit van te komen. Sinds mijn tijd op campus, toen ik elke nacht besteedde aan het optimaliseren van de duizenden momenten van sociaal contact die ik elke kakofonische dag gedwongen onderging, had ik niet meer zo beroerd geslapen.

Uiteindelijk stopte ik met reviseren en ging ik over op het maken van een verontschuldigingsspeech. Die was ongedwongen, oprecht en had veel zelfspot. Mijn plan was om hem dinsdag te houden, als ik hem tegenkwam op de campus, na het college economie waarvan ik dus nu wist dat hij dat volgde, samen met Trent, in Haviland Hall.

Het lukte: hij liep precies op het moment dat ik langsliep de voordeur van het gebouw uit. Hij keek bedrukt tot hij mij zag; toen sloeg

zijn gezichtsuitdrukking om in blijde verbazing. Ik vroeg of het goed met hem ging en hij wuifde me weg.

‘Zoe heeft economie geskipt,’ zei hij. ‘Koffietje doen?’

We gingen naar de Free Speech, een moderne koffiezaak die onlangs naast het computerlokaal was neergezet, vol met informatieborden over Berkeleys beweging voor vrijheid van meningsuiting waar geen hond naar keek. We bestelden om de beurt koffie en liepen ermee naar het terras.

‘Het nummer is nu zo goed,’ zei hij zodra we gingen zitten. ‘Ik word helemaal gek.’

Een ontspanning in mijn schouders en nek, de spieren die Megan je monnikskap noemt. Die excuses liet ik verder maar zitten.

‘Ben nog steeds aan het sleutelen aan de tekst. Daar moet een hoop aan veranderd worden, anders past het niet bij die melodie.’ Hij leunde achterover tegen de betonnen bank en blies door het gat van het plastic dekseltje op zijn koffiebeker. ‘Zoe zegt dat ik je een biertje schuldig ben, maar één biertje lijkt me niet veel. Twee biertjes?’

‘Twee biertjes klinkt goed. Ik ben gewoon blij dat ik je, nou ja, niet gekwetst heb.’

‘Rot toch op,’ zei hij luid, en hij maakte een wegwuifgebaar.

Het meisje naast ons keek geïrriteerd op. Ze hield een roze markeerstift in haar hand en boog zich weer over een dik studieboek, dat ze zo ver mogelijk van ons vandaan hield op het tafeltje dat we met haar deelden.

‘Sorry,’ zei Joe en hij schonk haar een glimlach. ‘Maar nou ja, dit is wel het Free Speech Café, hè.’

Ongelooflijk genoeg glimlachte het meisje terug. Zichtbaar minder stram gebogen ging ze verder met markeren.

‘Hé, mag ik je iets vragen?’ vroeg Joe aan me. ‘Zing, speel of schrijf jij zelf eigenlijk ook?’

‘Nee.’ Ik nam een te grote slok koffie en verbrandde mijn keel. ‘Ik heb geen talent, alleen meningen over mensen die dat wel hebben.’

‘Hoe kan dat nou? Heb je ooit pianoles gehad?’

‘Ja. Ik kon er niks van. En ik trok het gewoon niet. Het is te belangrijk voor me.’

Hij trok aan een krul bij zijn slaap. ‘Maar je hebt Engels als hoofdvak, toch?’

‘Nee, alleen als verplicht bijvak. Ik ben begonnen met theater omdat dat meer met muziek te maken heeft, maar ik kon niet tegen die foute liedjes en al die enthousiaste jazzhandjes.’ Ik wierp een blik op het boek van onze tafelgenote: genoeg cijfertjes om zeker te weten dat ze geen theaternerd was.

‘Maar je hebt toch zeker weleens songteksten geschreven?’

‘Nee,’ zei ik. De monnikskap spande zich weer aan. ‘Ik raak verlamd. Ik raak eigenlijk ook een beetje verlamd door dit gesprek, om eerlijk te zijn.’

Hij lachte en leunde weer achterover. ‘Oké, oké. Laten we het over iets anders dan muziek hebben.’

We bleven even stil en moesten toen om onszelflachen. Uiteindelijk vroeg ik waar hij vandaan kwam, al wist ik al dat het een van die buitenwijken in de Bay Area was die me niets zeiden, en vervolgens hadden we het over onze jeugd en vertelde hij dat zijn moeder was overleden toen hij jong was. Aan het begin van de zomer voordat hij naar de middelbare school zou gaan werd er huidkanker bij haar vastgesteld en tien weken later werd ze begraven, in het weekend van Labor Day. Ik moest eigenlijk plassen, maar ik hield het op.

‘Ging het wel met je?’ vroeg ik. ‘Gáát het wel met je?’

‘Nee,’ zei hij. ‘En ja.’

De zon kwam tevoorschijn, vlekkerig, door de laaghangende bomen, en hij haalde een zonnebril uit zijn rugzak.

‘Gevoelige ogen,’ zei hij. Dat herinner ik me nog zo duidelijk. Die zwarte zonnebril, de massa krullen, de blauwe lucht en de ruisende bladeren achter hem; het beeld komt nog steeds op willekeurige momenten bij me op. Toen schoten zijn wenkbrauwen boven de zonnebril uit. ‘Bijna vergeten! Wil je misschien een muziekrubriek schrijven voor een tijdschrift?’

Zoe stond aan het roer van dat tijdschrift, zo legde hij uit, dat vol

stond met bijdragen van een wisselende cast van een vrouw of tien. Joe leverde af en toe een interview met een band aan. *Ring Finger* heette het.

‘Ik ben niet echt zo’n schrijver,’ zei ik.

‘Zie het als opinievorming. Daar ben je goed in.’

‘Opinievorming,’ zei ik.

‘Opinievorming voor meisjes is eigenlijk het hele doel van *Ring Finger*.’

‘Dus het is een soort Riot grrrl-ding?’ vroeg ik. ‘Want punkmuziek interesseert me maar tot op zekere hoogte, en die hoogte is al vrij snel bereikt.’

‘Je kunt schrijven over wat je maar wilt. Zolang de geest maar een beetje punk is. Ik heb tegen haar gezegd dat dat geen probleem voor je zou zijn.’

Ik voelde die deur vanbinnen weer opengaan. John Cale! John Cage? De bevrijding van Tina Weymouth! Vloeken zoveel als ik maar wilde!

We hadden allebei college, maar spraken daarna af in de campuskroeg zodat hij dat biertje voor me kon kopen, wat hij ook deed, en toen nog eentje, waarna we burrito’s gingen halen die we in het donker aan de rand van een grasheuvel opaten.

De volgende dag kocht ik een exemplaar van *Ring Finger* in de boekwinkel. Het logo bestond uit een pentekening van een ringvinger zonder ring, opgestoken als een middelvinger, met zwarte nagellak op een afgekloven nagel. Geen van de namen kwam me bekend voor, gelukkig – niemand die me nog kende uit mijn pre-Megan-weirdotijd. Zoe Gutierrez had een lang, slim, intelligent stuk geschreven over de eerste keer dat ze ongesteld werd, vol met historische menstruatiegruwelen. Ik vond het leuk, maar het was alles bij elkaar wel wat zwaar op de hand en het kon wel wat humor en luchtigheid gebruiken. Dus besloot ik daar maar eens mee te beginnen. Ik krabbelde wat ideeën in de kantlijn van mijn collegeaantekeningen, op de plastic binnenflappen van mijn ordner, overal waar ik maar lege ruimte kon vinden. Als ik niet aan het krabbelen was,

dacht ik na over Joe's nummer en neuriede de melodie van de bridge. Ik had een soort droomachtig gevoel dat ik bijna op een of andere plek zou aankomen waar ik naar op zoek was: een plek die precies mijn vorm had, verborgen in een reusachtige puzzel.

Toen ik die vrijdagavond thuiskwam na mijn werk in het restaurant was er een e-mail van Joe met als onderwerp 'KLAAR':

mijn huisgenoten zijn er vanavond niet, dus ik kan het voor je spelen als je zin hebt om langs te komen, het is het huis met bruine dakpannen op derby street bij de kerk.

Ik trok meteen mijn laarzen weer aan en liep naar zijn huis, een ooit beeldschoon Craftsman-huis met een diepe, krakende veranda.

Glimlachend deed hij de deur open. 'Je bent er!'

'Ik ben gewoon hartstikke benieuwd,' zei ik.

Hij wreef in zijn handen alsof hij op het punt stond iets heel lekers voor me te koken.

Zijn bed stond in de woonkamer, een slaapbank die nu was ingeklapt, waardoor we in dezelfde sociaaleconomische klasse van ouderejaars studenten zaten, al kostte een kamer in een echt huis veel meer sociaal kapitaal. De slaapbank was zo hoog dat ik mijn voeten moest optrekken. Naast de woonkamer zag ik een ruime keuken en een brede trap die was versierd met studentikoze rommel: hoody's over de leuning, een vettige fietsketting opgekruld als een slang op de eerste trede.

Toen ik weer naar Joe keek, was die met de muis van een desktop-computer aan het schudden. 'O,' zei ik. 'Je gaat het afspelen. Ik dacht dat je bedoelde dat je het live voor me zou spelen.'

Hij draaide zich verbaasd om. 'Wil je dat ik het voor je spéél?'

'Ja,' zei ik. 'Ik bedoel, whatever. Maar ja.'

Hij haalde zijn schouders op, pakte een gitaar uit de hoek en ging in de andere hoek van de bank zitten. 'Dan moet je wel straks ook de track nog beluisteren. Biertje?'

Hij leek nerveus. Ik schudde mijn hoofd en vocht tegen een glimlach.

‘Oké,’ zei hij. ‘Het heet “Somebody Said”.’

Hij schraapte zijn keel en begon. Zijn gitaarspel was goed, zijn getokkel zelfverzekerd. Ik bedacht dat zijn handen waarschijnlijk ruw aan zouden voelen als hij je aanraakte; of voelt eelt juist glad aan? vroeg ik me af. De coupletten klonken zoals ik wist dat ze zouden klinken met die melodie, elegant, het klopte gewoon, en hij had een nieuwe tekst gemaakt voor de herhaalde laatste regel die het nummer een duidelijke hook gaf: ‘Somebody said you said it was over.’ Hij kromp wat ineem toen hij het zong, zijn stem kraakte en ik wist vrij zeker dat ik naar een ster aan het kijken was; dat mijn eigen reactie de reactie zou zijn van iedereen met ogen en oren, van hordes schoolmeisjes en gevoelige jonge vaders in heel Amerika. Ik was niet speciaal. Ik werd overspoeld door een soort duizeligheid, alsof ik te ver over de rand van een balkon had geleund.

De nieuwe bridge bracht me terug met een voorspelbare akkoordenwisseling, een halfslachtig couplet. Het kon ermee door. Een perfect derde couplet en die grijns met dat spleetje tussen de tanden om het af te maken.

‘Holy shit,’ zei ik.

Hij zuchtte. ‘Godzijdank.’

‘Je moet gaan optreden.’

‘Ik ben een band aan het samenstellen.’

‘Volgens mij trillen mijn handen een beetje.’ Ik stak een hand uit om dat te checken en hij greep hem vast en klemde mijn vingers onhandig in die van hem.

‘Bedankt,’ zei hij.